

které koupila od žalované, čtyřem budapeštským firmám, tedy cizozemským spotřebitelům, kteří nebyli co do ceny zboží chráněni lichevními zákony. Nespadá-li obchod ani doba rozhodná pro výpočet škody pod platnost nouzových válečných zákonů, platí pravidlo, že tržní cena nebo cena prodejní jest měřítkem, třeba by byl zisk takto docílený sebe větší, jeho napočtení není nemravným jen pro nepoměr plnění a vzájemného plnění (srovnej Staubův komentář k něm. obch. zák. II. str. 730 pozn. 66 a str. 727 pozn. 62). Tvrzení, že ceny byly nepřiměřeně vysoké, nestačí tedy ku přesvědčení, že šlo o kupní ceny přičítací se zákonu. Znalec sice prohlásil, že má znalost exportního obchodu, ale běžné průměrné ceny žiravého drasla v Budapešti udati nemohl. Uvážil-li se ostatně, že kupní cena zboží koupeného od žalované činila i s dopravným 1,220.060 Kč a že se žalobkyně domáhá náhrady ušlého zisku v částce 116.440 Kč, což činí něco přes 9%, nelze tvrditi, že tento zisk na zboží prodaném dále do ciziny, tedy na zboží exportním za tehdejších poměrů byl nepřiměřený. Žalovaná netvrdila a blíže nerozvedla, že žalobkyně ušetřila režii, která by jí byla vzešla nad běžnou obchodní režii právě uskutečněním sporného obchodu. Za takovou zvláštní mimořádnou položku režijní bylo by pokládati značné dopravné do Bratislavy, které žalobkyně zajisté ušetřila. Ale k tomu přihlížela již žalobkyně při výpočtu pohledávky žalované firmy pro případ dodání zboží, neboť ke kupní ceně připočetla již toto dopravné. Výlohy vzešlé akvizici obchodu byly vůbec nadarmo. Zbývá tedy jen běžná režie obchodní, která nepadá na váhu, poněvadž se podstatně nemění ať již byl obchod proveden nebo neproveden, a měla by význam jen při prodeji v drobném (srovnej komentář Stauba-Piska § 24 a) k čl. 355 obch. zák.).

Čís. 11377.

Nejen soud první stolice, nýbrž i odvolací soud jest vázán názorem svého zrušovacího usnesení. Není však o sobě dovolacím důvodem podle § 503 c. ř. s., že se odvolací soud ve svém rozsudku odchýlil od právního názoru, který vyslovil dříve ve zrušovacím usnesení.

Podle § 503 čís. 4 c. ř. s. lze rozsudek odvolacího soudu napadati jen pro právní názor, o který jest rozsudek opřen, nikoliv pro právní názor, vyslovený ve zrušovacím usnesení, když odvolací soud, rozpoznav jeho mylnost, se v rozsudku od něho odchýlil.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, Rv I 2154/30.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny za dodaný počítač stroj procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 27. června 1929 zamítl. Odvolací soud usnesením ze dne 30. října 1929 zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, ježto jest zjistiti, k čemu směřovala vůle stran, zda k uzavření koupě ke zkoušce, tudíž nepodmínečné koupě podle čl. 341 obch. zák., či ke koupi na zkoušku podle čl. 339 obch. zák., v tomto případě, zda žalovaná ve zkušební lhůtě zboží schválila čili nic. Procesní soud první stolice poté rozsudkem ze dne 15. května 1930 žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Ve

věci samé jde o to, zda v souzeném případě jde o kup na zkoušku a zda žalovaná ve zkušební době kup schválila. Ze zjištěných skutkových okolností vysvítá, že vůle stran směřovala k tomu uzavřít kup na zkoušku a že zkušební doba nebyla omezena na měsíc listopad 1928, nýbrž jen na jeden měsíc, počínajíc dobou, kdy úřednictvo žalované započne s prací v nově adaptovaných kancelářských místnostech, což stalo se 10. prosince 1928, a že žalovaná ve zkušební lhůtě, která trvala od 10. prosince 1928 do 9. ledna 1929 stroj podle svého dopisu ze dne 7. ledna 1929 neschválila. Tomu-li tak, nestal se kup stroje, o nějž jde, hotovým a postrádá žaloba právního podkladu pro zažalovaný nárok.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jako dovolací důvody mimo vadnost odvolacího řízení (čís. 2 § 503 c. ř. s.) a nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), že rozsudek odvolacího soudu je v rozporu s jeho zrušovacím usnesením ze dne 30. října 1929 a s právními názory tam vyslovenými. Dovolání není však opodstatněné. Z důvodů procesuálně ekonomických jest arciť souhlasiti se zásadou, že nejen soud první stolice, nýbrž i sám soud odvolací jest vázán právním názorem, vysloveným ve zrušovacím usnesení (§ 499 druhý odstavec c. ř. s.), neboť jinak by mohlo dojíti vždy znova ke zrušení rozsudku první stolice, kdyby odvolací soud při novém rozhodování změnil pokaždé právní názor, z něhož dříve vycházel. Avšak není o sobě dovolacím důvodem podle § 503 c. ř. s., že se odvolací soud ve svém rozsudku odchýlil od právního názoru, který vyslovil dříve ve zrušovacím usnesení. Podle čís. 4 § 503 c. ř. s. lze rozsudek odvolacího soudu napadati jen pro právní názor, o který rozsudek je opřen, tedy nikoliv pro právní názor, vyslovený ve zrušovacím usnesení, když odvolací soud, rozpoznáv jeho mylnost, v rozsudku se od něho odchýlil. Bylo by v příkrém rozporu se zásadami procesní ekonomie, kdyby v takovém případě odvolací soud musel na dovolání býti dovolacím soudem přinucen, aby rozhodl podle mylného názoru, ve zrušovacím usnesení vysloveného, poněvadž jest jím vázán, a aby pak teprve na opětné dovolání proti tomuto novému rozsudku směl dovolací soud rozhodnouti podle správného právního názoru. V souzeném případě jest názor, z něhož odvolací soud ve svém rozsudku vycházel, že šlo o koupi na zkoušku, správný a odvolací soud správně rozpoznal, že záleží na tom, co strany ústně o zkušební lhůtě ujednaly, an ústní úmluvou obsah dopisu ze dne 5. listopadu 1928, byl doplněn a vysvětlen. Netřeba ani zkoumati, zda se přednes žalované při novém jednání o tomto ústním ujednání týká doplnění, nařízeného vrchním soudem; nejde tu o novotu již proto, že totéž alespoň v podstatných částech přednesla žalovaná již ve svém přípravném spise. Byl-li vrchní soud ve svém zrušovacím usnesení jiného mínění, bylo toto jeho mínění mylné.

Čís. 11378.

Pojišťovací smlouva.

Ujednáním, jímž se pojištěnec zavázal, že zapraví další splátku na první roční premii, dospělou určitého dne, v měsíčních splátkách, po-